

Incipit liber Rabani Mauri, De Institutione clericorū.

DE VNA ECCLESIA DEI, CA. I.

Ecclesia ergo dei catholica quę p̄ totū orbem dilatata diffundit̄, christi nomine nobilitata glorificatur, Omnis enim homo qui rectę fidei existit p̄iceps, & sacro baptismate re- generatur, a christo christianus uocatur, et dei patris atq; ecclesię matris noscitur esse filius, εκκλησια, Ecclesia gręcum est, quod in latinum uertitur conuocatio siue conuentus, eo quod omnes conuocat ad se, καθολικος, Catholica autem dicitur idest uniuersalis, quia in toto mundo una est ecclesia christi, quę & sponsa christi & corpus eius est.

DE TRIBVS ORDINIBVS ECCLESIAE, Ca. II.

Vnt tamen tres ordines in ecclesia, Conuersantiū idest laicorū, mōachorū, & clericorū, Quorū primus idest laicus ordo, popularis interpretatur, λαος, Laos enim gręce, populus latine dicit̄, Secundus est Monachus idest singulariter conuersans, hoc est a seculari conuersatione remotus, μοναχος, Monas enim gręce singularitas dicit̄, & μοναχος, Monachus singularis ul' solitarius, Tercius est ordo clericalis, κληρος, Cleros quippe gręce, fors vel hereditas dicitur, Cleros autem uel clericos hinc appellatos doctores nostri dicunt, quia Mathias forte electus est, quem primum ab apostolis legimus ordinatum, sic & eos quos illis temporibus ecclesiarū p̄cipes ordinabāt, forte legebāt, Nā & hereditas gręce κληρονομια cleronomia appellat̄, & heres cleronomos, Propterea ergo dicti sunt clerici quia de sorte sunt domini, uel quia domini partē habēt, sicut de eis scriptū est loquēte dño, Ego hereditas eorum, Vnde oportet

b

Gen 30

vt qui deū hereditate possidēt, absq; ullo impedimēto
seculi deo seruire studeant, ut congrue illud psalmiste
dicere possint, Dominus pars hereditatis meę. Iste autē
ordo preponit in ecclesia, quia iure in sanctis deseruit,
& sacramenta populis dispensat, Sicut enim in ueteri
testamēto, tribus Leui pre ceteris tribubus peculiarit
a dño electa est, ad seruendum illi per diuersa officia
in tabernaculo, quod est ecclesia presens, ut seruiāt ei
die ac nocte i tēplo factō eius, ut sint populo in his que
ad deum pertinent, ut offerant deo dona & sacrificia,
pro sua et populi ignorantia, ut iudicent inter iustum
et iniustum, & discernāt inter sanctū et profanū, inter
pollutum et mundum, doceantq; populum dei omnia
legittima eius et precepta, que mandauerat ad eos.

DE TONSVRA CLERICORVM.

Ca. III.

Tonsura ecclesiastici usus a Nazareis (ni fallar)
exorta est, qui prius crine seruato, denuo post
uite magnę cōtinentiā deuotiōe cōpleta caput
radebant, & capillos in ignē sacrificij ponere iubebāt,
scilicet ut pfectionem deuotionis sue dño cōsecrarent,
Horum ergo exēplis, usus ab apostolis itroductus est,
vt hī qui in diuinis cultibus mancipati dño consecrāt,
quasi Nazarei idest sancti dei crine preciso innouant,
Hoc quippe Ezechieli prophete iubetur, dicente dño,
Tu fili hominis sume tibi gladium acutū, et duces per
caput tuū et barbā, uidelicet quia & ipse ex sacerdotali
genere deo in ministerio sanctificationis deseruiebat,
Hoc et Nazareos illos Priscillā & aquilā i actibus apo
stolorum primos fecisse legimus, Paulū quoq; apłm,
et quosdā discipulorū christi, qui in huiusmodi cultu
imitandī extiterunt, Est autē in clericis tonsura signū

Tonsura Leui